



ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

Τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου πὺν δὲ χάρηκα,
πὺν τ' ἄρησα ἔτσι μάταια νὰ χαθοῦνε,
τὰ χρόνια τὰ καλά, τὰ γλυκοθύμητα
τώρα βρυκολακιάζουν καὶ θρηνοῦνε.

Γιατὶ νὰ σᾶς σκορπίσω, ἔτσι ἀσυλλόγιστα,
χρυσὲς στιγμὲς πὺν ἢ λήθη δὲν σᾶς σβένει,
ὠραῖες νεκρὲς ἀγάπες, θεῖα ὄνειρατα,
χαρούμενες ψυχές, πόθοι χαμένοι; ..

Εἶμαι ὁ τρελός, πὺν βγῆκε νέος καὶ ξέγνιαστος
στὸν κάμπο τῆς ζωῆς χωρὶς νὰ ὀργώση,
καὶ τῆ σπορὰ στὰ ξεροβράχια σκόρπισε·
τὴν πῆρε ἀγέρας καὶ δὲν θὰ φυτρώση ...

Εἶμαι τοῦ πλούσιου τὸ παιδὶ τὸ ἀστόχαστο,
πὺν πῆγε μιὰν αὐγὴ στὸ πανηγύρι
καὶ τὸ χρυσάφι του ἄσκοπα τὸ ξόδιασε
κι' ἀπόμεινε φτωχό, πρὶν ὁ ἥλιος γείρη ...

Οἱ ἄλλοι θερίζουν, οἱ ἄλλοι θησαυρίζουνε,
τοκίζουν τίς στιγμὲς, κλέφτουν τὸ χρόνο ...
κ' ἐγὼ πηγαίνω δρόμους συχναλλάζοντας,
τῆ ζωὴ σπαταλῶντας δίχως πόνο.

Μὰ κάθε θησαυρό μου πὺν ἀνεμόσπειρα
τὸν ξαναβρίσκω στὴν ψυχὴ κρυμμένο·
στὴ θεία χαρὰ, στὴν πλάνη τῶν ὄνειρων μου,
ὄλους τοὺς νεκροὺς πόθους ἀνασταίνω.